

Бувають хвилини спокою порожнього...

Дмитро Загул

Бувають хвилини спокою порожнього,
Без бурі, без болю, без волі...
В безодні знесилля німого
Дрімають придушені болі, —
А серце байдуже до всього
Непевного, злого, тривожного.

Здається, що ти десь далеко закинутий
Від радощів, суму та й горя...
Здається, що все тільки сниться
На споді глибокого моря —
А десь над тобою сміється
Світ сонця, тобою покинутий.

1919